

Új sikersorozat az **RTL** **K L U B** -on!

New York Times bestseller-szerző

L. J. SMITH

A visszatérés: Leszáll az éj

Vámpír-
naplók

finep
selection

L. J. Smith

Vámpír- naplók 5.

A visszatérés:
Leszál az éj

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Lisa Jane Smith
A mű eredeti címe: Vampire Diaries 5. The Return: Nightfall

Fordította: Farkas Veronika
A szöveget gondozta: Dávid Anna

A művet eredetileg kiadta:
HarperTeen, an HarperCollins Publishers, USA

Szöveg:
Copyright © 2009 by L. J. Smith

Borító:
Key Artwork © 2010 Warner Bros. Entertainment Inc.
All rights reserved.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 360 6

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Kathryn Jane Smith,
néhai édesanyám emlékére, sok szeretettel*

Előszó

Stefan?

Elena zavarban volt. Nem sikerült úgy kimondania a szót, ahogy akarta.

– Stefan – ugratta a fiú fél könyékre támaszkodva, és úgy nézett rá, hogy Elena szinte el is felejtette, mit akart mondani. A szeme ragyogott, mint a zöld levelek a tavaszi napfényben. – Stefan – ismételte meg a fiú. – Ki tudod mondani, gyönyörű szerelmem?

Elena komoran nézett vissza rá. A fiú olyan jóképű volt, hogy belesajdult a szíve: sápadt, éles arcvonások és nemtörődöm módon a homlokába hulló haj. Elena szavakba akarta önteni makacs elméjében felgyűlt érzéseit, de ügyetlen nyelve kifogott rajta. Olyan sok mindent szeretett volna kérdezni Stefantól... és olyan sok mindent szeretett volna elmondani. De a hangok nem engedelmeskedtek. Belegabalyodott a nyelve. Még telepatikusan sem tudott üzenni Stefannak – abból is csak összetört képek lettek.

Végtére is, még csak az új élete hetedik napjára ébredt.

Stefan azt mesélte neki, hogy amikor Elena először ébredt fel, amikor először tért vissza a Túlvilágról vámpírként, akkor tudott járni és beszélni, és tudott mindent, amit most mintha elfelejtett

volna. Stefan nem tudta, most miért nem képes rá. A vámpírokat leszámítva még soha nem találkozott senkivel, aki visszatért volna a halálból. Elena is vámpír volt egykor, de annak már végleg vége.

Stefan azt is elmesélte neki nagy lelkesen, hogy csak úgy szívja magába a tudást napról napra. Új képek, új szavak. Jóllehet Elena csak váltakozó sikerrel tudott kommunikálni, Stefan biztos volt benne, hogy hamarosan megint önmaga lesz. És úgy fog viselkedni, mint egy kamasz, merthogy az. Nem lesz olyan, amilyenek a lelkek akarták, nem marad fiatal felnőtt gyermeki elmével, aki a világot egy gyermek szemével látja és ismeri meg.

Elena úgy érezte, a lelkek egy kicsit igazságtalanok voltak vele. Mi van, ha Stefan időközben talál valakit, aki tud járni és beszélni – akár még írni is? Elena eléggé aggódott emiatt.

Ezért történt, hogy pár nappal korábban Stefan az éjszaka közepén arra ébredt, hogy Elena nincs az ágyában. A fürdőszobában talált rá, ahol Elena keserves képet vágva olvasgatott egy újságot, és próbálta értelmezni a krikzkrakszokat. Tudta, hogy olyan szavak, amelyeket egykor ő is felismert. A papír csupa könny volt. A krikzkrakszok semmit nem árultak el neki.

– De miért, kedvesem? Újra meg fogsz tanulni olvasni. Hova sietsz?

Ez még azelőtt volt, hogy Stefan meglátta volna a ceruzadarabkákat, amik a túl erős szorítástól törtek el, és a gondosan összegyűjtögetett szalvétákat. Elena ezekre próbálta lemásolgatni a szavakat. Talán ha ő is tudna olvasni, mint a többi ember, akkor Stefan nem a székében aludna, hanem átölelné a nagy ágyon. Akkor nem akarna egy idősebb és okosabb valakit keresni. Hanem tudná, hogy Elena felnőtt.

Elena látta, hogy Stefan szép lassan összerakja a fejében, ami történt, és látta, hogy könnyek szöknek a szemébe. Stefan úgy nevelték, hogy történjék bármi, soha nem sírhat. Most mégis hátat fordított Elenának, és nagyon hosszúnak tűnő ideig lassan, mélyen vette a levegőt.

Aztán felkapta a lányt, bevitte az ágyába, majd a szemébe nézett, és azt mondta: – Elena, áruld el, mit szeretnél tőlem. Még ha lehetetlen, akkor is megteszem. Áruld el!

A szavak, amelyeket Elena mondani akart, még mindig benne ragadtak. Neki is könny futotta el a szemét, és Stefan óvatosan felitatta, mintha egy nagy értékű festményt tehetne tönkre, ha túl durván ér hozzá.

Elena odafordította az arcát, lehunyta a szemét, és csücsöríteni kezdett. Csókot akart. De...

– A fejedben még csak gyerek vagy – mondta szenvedő hangon Stefan. – Hogyan használhatnák ki?

Volt a régi életükben egy jelbeszéd, amire Elena még mindig emlékezett. Megpaskolta a legpuhább részt az álla alatt: egyszer, kétszer, háromszor.

Ez azt jelentette, hogy kellemetlenül érzi magát. Mintha túlságosan tele lenne a torka. Azt jelentette, hogy azt szeretné...

Stefan felnyögött.

– Nem tudom...

Tapp, tapp, tapp...

– Még nem vagy a régi önmagad...

Tapp, tapp, tapp...

– Figyelj, szerelmem...

TAPP! TAPP! TAPP! Elena könyörgő tekintettel bámulta Stefan. Ha tudott volna beszélni, azt mondta volna, *kérlek, bízzál*

bennem – nem vagyok teljesen tudatlan. Kérlek, hallgasd meg, amit nem tudok neked elmondani!

– Rosszul vagy. Tényleg nagyon rosszul vagy – tolmácsolta Stefan kába belenyugvással. – Én... ha én..., ha csak egy kicsit...

És Stefan ujjai hirtelen ott termettek, hűvösen és biztosan, megmozdították Elena fejét, megemelték, a megfelelő szögbe állították, majd Elena megérezte az ikerharapásokat, amelyek mindennél jobban meggyőzték arról, hogy valóban eleven, már nem csak egy lélek.

És hirtelen nagyon biztosan érezte, hogy Stefan csak őt szereti, és senki mást, és el tudott mondani Stefannak pár dolgot, amit szeretett volna. És ezeket kis felkiáltásokban kellett elmondania – nem fájdalmas kiáltásokban –, csillagokkal, üstökösökkel és zuhogó fénysugarakkal. És most kivételesen Stefan volt az, aki egyetlen szót sem volt képes kinyögni. Most Stefan némult el.

Elena úgy érezte, ez így igazságos. Végtére is aznap éjjel Stefan a karjaiban tartotta, és Elena végtelenül boldog volt.

Damon Salvatore a levegőben lógott, elvben egy ág tartotta, egy... de ki a csuda jegyzi meg a fák nevét? Kit érdekelnek? Mindenesetre magas fa volt, belátott róla Caroline Forbes második emeleti hálószobájának ablakán, és kényelmesen hátra is tudott támaszkodni. A két kezét a tarkóján összefűzve, egyik bakancsos lábát a tíz méteres mélység felett lóbálva helyezkedett el a praktikus villás elágazásban. Egy pihenő macska elégedettségével, szemét félig lehunyva leselkedett.

A hajnali 4:44-es mágikus pillanatot várta, amikor Caroline elvégzi bizarr szertartását. Már kétszer látta, és teljesen lenyűgözte a dolog.

Ekkor megcsípte egy szúnyog.

Ez meglepő fordulat volt, mert a szúnyogok nem bántják a vámpírokat. Az ő vérük nem olyan tápláló, mint az embereké. Damon mégis biztos volt benne, hogy szúnyogcsípést érzett a tarkóján.

Megfordult, hátranézett, de csak a balzsamos nyáréjszakát érezte maga körül – és nem látott semmit.

Valami tobozos növény túlevelei. Semmi nem repkedett körülöttük. Semmi nem mászott rajtuk. Akkor jó. Biztosan egy túlevél szúrta meg. De eléggé fájt. És egyre *inkább* fájt, nem egyre kevésbé.

Egy öngyilkos méh lett volna? Damon óvatosan megtapogatta a tarkóját. Semmi méregzsák, semmi fullánk. Csak egy apró, puha dudor, ami fáj.

Egy pillanattal később már ismét az ablakot figyelte.

Nem volt biztos benne, mi történik, de úgy érezte a váratlan Erőzümögést az alvó Caroline körül, mint egy nagyfeszültségű vezeték mellett. Pár napja ez csalta ide, de amikor megérkezett, sehogy sem találta a forrását.

Az óra 4:40-et mutatott, és megszólalt az ébresztő. Caroline felébredt, és a szoba túlsó végébe hajította.

Szerencsés lány, gondolta Damon gonoszkodó elismeréssel. Ha erre kószáló ember lennék, nem pedig vámpír, akkor az erényed – már amennyiben maradt még belőle – határozottan veszélyben forogna. Nagy szerencséd, hogy az ilyesmiről már majdnem fél évezrede le kellett mondanom.

Damon mosolyt villantott a semmire, aztán fekete tekintete újra hideg lett. Visszapillantott a nyitott ablakba.

Igen... mindig is úgy érezte, hogy az idióta öccse nem értéke-
li eléggé Caroline Forbes-t. Kétségkívül szemrevaló lány: hosszú,
aranybarna végtagok, formás test és bronzsínű haj hullámszerűen az
arca körül. Ráadásnak pedig ott volt az elméje: veleszületetten torz,
bosszúálló, indulatos. Elbűvölő. Például, amennyiben nem téved,
pillanatnyilag éppen kis vudubabákkal játszik.

Nagyszerű.

Damon szerette a kreatív elfoglaltságokat.

Az idegen Erő még mindig ott zümögött, és Damon nem tudta bemérni. Vajon belül lenne – a lányban? Biztosan nem.

Caroline gyorsan felkapott egy selymes zöld pókhálószerű valamit. Levette a pólóját, és – a vámpírszemnek szinte már túl gyorsan

– egy kombinét vett magára, amiben dzsungelkirálynőnek tűnt. Majd intenzíven bámulni kezdte a tükörcépét az állótükörben.

És most mire vársz, kislány? – töprengett Damon.

Nos... akár álcázhatná is magát. Egy sötét rebbenés, egy földre hulló ébenfekete toll, és semmi nem maradt a fán, csak egy figyelemreméltóan nagy varjú.

Damon figyelmesen bámulta ragyogó madárszemével, ahogy Caroline hirtelen előrelép, mintha valami elektromos impulzus sarkallná, szétnyílik az ajka, és a saját tükörcépébe bámul.

Majd üdvözlésképpen elmosolyodik.

Damonnek végre sikerült bemélnie az Erő forrását. A tükörben volt. Határozottan nem ugyanabban a dimenzióban, mint a tükör, de ott, benne.

Caroline... furcsán viselkedett. Dobálni kezdte hosszú, bronzszínű haját, ami csodálatos összevisszaságban hullott a hátára; megnevesítette az ajkát, és úgy mosolygott, mintha a szeretője állna előtte. Amikor megszólalt, Damon tisztán értette a szavakat.

– Köszönöm. De ma késtél.

Még mindig nem volt rajta kívül senki a hálószobában, és Damon nem hallotta a választ. Ám a tükörben lévő Caroline ajkai nem mozogtak együtt a valódi lányéval.

Bravó! – gondolta Damon, aki mindig is értékelte az emberekkel szemben végrehajtott trükköket. *Szép munka, bárki is legyél!*

A tükörlány ajkáról valami olyasmit olvasott le, hogy elnézést. És gyönyörű.

Damon oldalra billentette a fejét.

Caroline tükörcépe azt mondta: – ...nem kell neked... mától fogva.

A valódi Caroline rekedtes hangon válaszolt. – De mi van, hogyha nem tudom átejtetni őket?

A tükörkép azt felelte: – ...segítséged. Ne aggódj, nyugodj meg...

– Oké. De ugye senkinek nem esik, izé, nagy baja? Halálusra gondolok... ami az embereket illeti.

A tükörkép: – Miért kellene nekünk... ?

Damon befelé elmosolyodott. Hányszor hallott már ilyen beszélgetéseket... Mint a pók, pontosan tudta, hogy először oda kell csalogatni a legyet, aztán meg kell nyugtatni, és akkor egy szempillantás alatt mindent megkaphat tőle az ember, amíg már nem lesz rá többé szüksége.

És aztán – ragyogott fel a fekete szeme – egy újabb legyet kell szerezni.

Caroline elkezdte a kezét tördelni az ölében. – Csak akkor, ha te tényleg... tudod. Amit megígértél. Tényleg szeretsz?

– ...higgy nekem. Gondoskodni fogok rólad... és az ellenségeidről is. Már el is kezdtem...

Caroline ekkor hirtelen kinyújtózott, mégpedig úgy, hogy a Robert E. Lee fiútanulói akár fizettek is volna érte. – Ezt akarom látni – jelentette ki. – Torkig vagyok azzal, hogy Elena így, Stefan úgy... és most ez az egész előlről fog kezdődni.

Caroline hirtelen hallgatott el, mintha a túloldalon lerakta volna a telefont, akihez beszélt. Egy pillanatra elkeskenyedett a tekintete, és megfeszült a szája. Majd lassan ellazult. A tekintete továbbra is a tükrön nyugodott, a fél keze pedig felemelkedett, amíg a hasára nem ért. Rámeredt, és a vonásai lassan ellágyultak, rossz előérzet és aggodalom tükröződött rajtuk.

Ám Damon egy pillanatra sem vette le a szemét a tükrőről. Csak egy tükör, csak egy tükör, csak egy tükör – *là era!* Egyetlenegy pillanatnyi vörös villanás, miközben Caroline elfordult.

Lángok?

Mi a fene folyhat itt? – töprengett Damon lustán, és egy rebbenéssel visszaalakult egy fa magas ágán pihengető szívödöglesztő fiatalemberré. A tükörlény egyértelműen nem a környékről származik. De úgy tűnik, bajba akarja keverni az öccsét. Ettől a lehetőségtől Damon ajkán mulékony, gyönyörű mosoly jelent meg.

Semmit nem szeretett jobban, mint azt látni, ahogy az önelégült, szentfazék, „jobb vagyok nálad, mert nem iszom embervért” Stefan bajba kerül.

Fell’s Church tizenévesei – és páran a felnőttek közül is – modern *Rómeó és Júlia*-mesének látták Stefan Salvatore és a helyi szépség, Elena Gilbert történetét. Elena az életét adta Stefanért, amikor mindketten egy örült fogságába estek, aztán Stefannak megszakadt a szíve, és meghalt. Még azt is suttogták, hogy Stefan nem is ember volt, hanem valami más... egy démoni szerető, akinek Elena a halálával szerzett feloldozást.

Damon tudta az igazságot. Stefan valóban halott – de már több száz éve az. És igaz, hogy vámpír, de démonnak nevezni éppen olyan, mintha Csingilinget fegyveres bűnözőnek tekintenénk.

Mindeközben Caroline láthatóan nem bírta abbahagyni a beszélgetést az üres szobával.

– Várj csak! – suttogta, miközben odasétált az asztalát elborító papír- és könyvkupachoz.

Addig kotorászott, amíg rá nem lelt egy apró videokamerára, amelyből egy zöld lámpa ragyogott rá, mint egy pislogni képtelen fél szem. Caroline óvatosan csatlakoztatta a kamerát a számítógépéhez, és begépelte a jelszót.

Damon látása sokkal jobb volt, mint az embereké, és tisztán ki tudta venni a barna ujjakat a csillogó bronzszínű körmökkel: CFKIRALY. Caroline Forbes király, gondolta. Szánalmas.

Aztán Caroline megfordult, és Damon látta, hogy csupa könny a tekintete. A következő pillanatban a lány teljesen váratlanul zokogásban tört ki.

Caroline hüppögve lerogyott az ágyára, előre-hátra ringatta magát, és időnként végighúzta ökölbe szorított kezét a matracon. De leginkább csak zokogott és zokogott.

Damon megdöbbsent. De aztán felülkerekedett benne a megszo-
kás, és azt dünnyögte: – Caroline? Caroline, bejöhetek?

– Micsoda? Kicsoda? – pillantott körbe a lány rémülten.

– Damon vagyok. Bejöhetek? – kérdezte a vámpír gúnyos együtt-
érzéstől csöpögő hangon, miközben átvette az irányítást Caroline
elméje felett.

Minden vámpír képes így befolyásolni a halandókat. Az Erejük
mértéke több dologtól függ: az étrendjüktől (messze az emberi vér a
legerősebb), az áldozatuk akaraterejétől, a napszaktól – és olyan sok
egyéb dologtól, hogy még Damon sem volt tisztában mindegyikkel.
Csak azt tudta, mikor gyorsul fel az Ereje, és most felgyorsult.

Caroline habozott.

– Bejöhetek? – kérdezte Damon a legdallamosabb, legcsábítóbb
hangján, és egyúttal a saját, sokkal erősebb akaraterejével kereke-
dett felül Caroline-én.

– Igen – válaszolta a lány, miközben gyorsan megtörölgette
a szemét, és láthatóan semmi különöset nem talált abban, hogy
Damon belép a második emeleti ablakon. Találkozott a tekintetük.

– Gyere be, Damon!

Megadta a vámpíroknak elengedhetetlen engedélyt. Damon
egyetlen kecses mozdulattal átlendült az ablakpárkányon. Caroline
szobájában parfümillat volt – méghozzá nem valami visszafogott
fajta. Damon elég vérszomjasnak érezte magát. Meglepte, hogy

ilyen hirtelen, ilyen ellenállhatatlanul uralkodott el rajta a szomjúság. A felső metszőfogai hirtelen a méretük másfélszeresére nőttek, és a hegyük borotvaélessé vált.

Nem volt idő beszélgetésre, vagy a szokásos körökre. Persze az ingyenc örömeinek fele az előkészületekben rejlik, de ebben a pillanatban csak a vágya hajtotta. Damon összeszedte minden Erejét, hogy átvegye az emberi elme irányítását, és lehengerlő mosolyt vetett Caroline-ra.

Ennyi kellett csak hozzá.

Caroline az imént már elindult felé, de most megállt. A szája, ami éppen kérdésre nyílt, nyitva maradt; a pupillája hirtelen megnőtt, mintha egy sötét szobába lépett volna, majd összeszűkül, és úgy maradt.

– Én... én... – nyögte ki. – Óóóó...

Ennyi. Ezzel Damoné lett. Méghozzá milyen könnyedén.

A vámpír metszőfogai gyönyörrel teljes fájdalommal lüktettek, az érzékeny sajkás arra sarkallta, hogy csapjon le gyorsan, mint egy kobra, és mélyessze a fogait az ütőérbe. Éhes volt – konkrétan farkaséhes –, és egész teste égett a vágtyól, hogy annyit igyon, amennyi csak beléfér. Végtére is maradnak még más edények, ha ezt kiüríti.

Óvatosan, tekintetével továbbra is fogva tartva Caroline-t, megemelte a lány fejét, hogy elérhetővé tegye a nyakát, amelynek hajlatában ott lüktetett az az édes verőér. Minden érzékszervét betöltötte a lány szívének a dobogása, egzotikus vérenek sűrű, érett, édes illata közvetlenül a bőre alatt. Beleszédült. Még soha nem érezte magát ilyen izgatottnak, ilyen mohónak...

Olyan mohónak, hogy egy pillanatra meg is torpant. Végtére is, egyik lány olyan, mint a másik, nem? Akkor most mitől érzi másnak? Mi baja van?

És ekkor rájött.

Kösz, de szeretném visszakapni az agyamat.

Damon elméje hirtelen jéghideggé vált; az érzéki bűvkör, ami rabul ejtette, azonnal megfagyott. Damon elengedte Caroline állát, és mozdulatlaná merevedett. Majdnem átvette felette az uralmat az a valami, ami Caroline-t befolyásolta. Megpróbálta rávenni, hogy szegje meg az Elenának tett ígérését.

És ismét meglátta egy pillanatra a vörös villanást a tükrörben.

Azok közé a lények közé tartozott, amiket Fell's Church újdonsült Ereje vonzott oda – ebben Damon biztos volt. Ez használta őt, ez ösztökélte, hogy minden cseppet kiszívjon Caroline-ból. Hogy kivéreztesse, hogy megöljön egy embert, amit azóta nem tett, mióta Elenával megismerkedett.

Miért?

Damon jeges dühvel összpontosított, majd minden irányba kinyúlt az elméjével, hogy megtalálja a parazitát. Még mindig itt kell lennie; a tükrökön keresztül csak kis távolságokat tud megtenni. És ha képes volt őt irányítani – őt, Damon Salvatorét –, akkor tényleg közel kellett lennie.

Ennek ellenére semmit nem talált. Ettől csak még dühösebb lett. Szórakozottan fogdosva a tarkóját az útjára indított egy sötét üzenetet:

Egyszer, és csak egyetlenegyszer figyelmeztetek erre. Ne kerülj az utamba!

Egy ragyogó Erőkitörésen keresztül küldte el, ami a saját szemszögéből villámfüggönynek tűnt. A közelben lévő dolgokat agyon kellett volna ütnie – a tetőn, a levegőben, a fákon... talán még a szomszédban is. Valahol a földbe kellett volna csapódnia egy teremtménynek, és ezt Damonnek meg kellett volna éreznie.

Jóllehet érezte, hogy a hangulatától elsötétülnek a felhők a feje felett, és a szél összedörzsöli odakint a fák ágait, de semmilyen test nem zuhant le, semmilyen elhaló bosszúkíséret nem történt.

Damon semmit nem érzett abban a közelségben, ahonnan be lehetett lépni a gondolataiba, és a távolban sem érzett semmit, ami ilyen erős lehetne. Lehet, hogy néha pusztán a vicc kedvéért rájátszott a hiúságára, de az álcái mögött megvolt a hideg és logikus képessége arra, hogy elemezze önmagát. Erős. Ezt tudta magáról. Amíg rendszeresen iszik, és nem adja át magát a gyengítő érzelmeknek, nem sok teremtménynek van esélye ellene – legalábbis ebben a dimenzióban.

Kettővel éppen itt találkozott Fell's Churchben, szólalt meg egy gúnyos kis hang a fejében, de Damon megvetően elhallgattatta. Ősvámpírok nem lehetnek a közelben, mert azokat érezné. Rendes vámpírok igen, azok jönnek-mennek. De azok mind túl gyengék ahhoz, hogy behatoljanak az elméjébe.

Abban is ugyanilyen biztos volt, hogy nincs olyan teremtmény a közelben, ami ki merne állni ellene. Azt megérezné, éppen úgy, ahogy megérezte annak a hátborzongató, mágikus Erőnek a parázsló körvonalát, amely Fell's Church alatt gyűlt össze.

Ismét Caroline-ra pillantott, aki még mindig mozdulatlan volt a transztól, amibe Damon taszította. Majd szép fokozatosan ki fog jönni belőle, anélkül, hogy bármi kárt okozna benne – legalábbis az, amit Damon tett vele.

Damon megfordult, és olyan kecsesen, mint egy párduc, kilendült az ablakon, fel a fára – majd könnyedén földet ért tíz méterrel lejjebb.

Damonnek várnia kellett pár órát, hogy ehessen – túl sok lány aludt éppen mélyen –, és tajtékozott a dühtől. Az éhség, amit az a titokzatos teremtmény ébresztett benne, valódi volt, még ha nem is változott tőle tehetetlen bábuvá. Vérre volt szüksége, még hozzá gyorsan.

Csak utána kezdett elgondolkozni Caroline furcsa tükörvendégének jelentőségén; azon a velejéig démoni szeretőn, aki átnyújtotta volna a lányt Damonnek, hogy végezzen vele, noha mindeközben úgy tett, mintha Caroline szövetségese lenne.

Reggel kilenckor Damon épp a város főutcáján hajtott végig, régiségboltok, étkezdék és egy képeslapbolt mellett.

Várjunk csak! Ott is van egy új bolt, ahol napszemüvegeket árulnak. Damon leparkolt, és azzal a fajta elegáns mozdulattal szállt ki az autóból, amit több évszázadnyi gondos, energiapazarlás nélküli mozgás fejlesztett ki benne. Damon ismét felvillantotta röpke mosolyát, miközben megcsodálta magát a kirakat sötét üvegében. Igen, akárhonnán is nézzük, nagyon jóképű vagyok, gondolta szórakozottan.

Amikor belépett, a kis csengő az ajtón csilingelni kezdett. Odabent egy pufók, nagyon csinos lány állt, hátrafogott barna haja és nagy, kék szeme volt. Meglátta Damont, és szégyenlősen elmosolyodott.

– Szia! – Bár Damon nem kérdezte, remegő hangon hozzátette:
– Page vagyok.

Damon hosszú, ráérős pillantással végigmérte, amit egy lassú, ragyogó, összeesküvő mosollyal koronázott meg. – Helló, Page! – húzta el a szavakat.

Page nyelt egyet. – Segíthetek valamiben?

– Ó, igen – válaszolta Damon, fogva tartva a lányt a tekintetével. – Szerintem igen.

Elkomolyodott. – Tudsz róla – kérdezte –, hogy neked egy kastély úrnőjének kellene lenned a középkorban?

Page elsápadt, majd elvörösödött – és ettől csak még jobban nézett ki. – Én... én mindig azt kívántam, bár akkoriban éltem volna. De honnan tudod?

Damon csak mosolygott.

Elena Stefant nézte. Tágra nyílt szeme a lapis lazuli sötétkéjkjében játszott, íriszében arany pettyek csillogtak. Stefan az imént tájékoztatta, hogy Vendégei lesznek! Életének hét napja alatt, mióta visszatért a halálból, még soha nem voltak Vendégei.

Először, minedenekelőtt azt muszáj kiderítenie, hogy mi az a Vendég.

Tizenöt perccel azután, hogy belépett a napszemüvegboltba, Damon az utcán sétált egy vadonatúj Ray-Banben, és füttyörészett.

Page a padlón szunyókált. Később majd meg fogja fenyegetni a főnöke, hogy kifizetteti vele a Ray-Bant. De ebben a pillanatban melegség és boldogság öntötte el – továbbá egy olyan extázis emléke, amit soha nem fog teljesen elfelejteni.

Damon a kirakatokat nézegette, bár nem egészen úgy, ahogy egy ember tenné. Egy kedves, idős hölgy a képeslapbolt pultja mögött... nem. Egy srác a műszaki üzletben... nem.

De... valami visszavonzotta a műszaki üzlethez. Manapság olyan okos eszközöket találnak fel. Kedve lett volna beszerezni egy tenyérszerű videokamerát. Damon szívesen hallgatott az ösztöneire, és szükség esetén nem válogatott a vérdonorok terén. A vér az vér, mindegy, milyen edényből származik. Pár perccel azután, hogy megmutatták neki, hogyan használja a kis masinát, már ott is volt a zsebében, és folytatta sétáját az utcán.

Élvezte, hogy csak úgy nézelődik, bár a szemfogai ismét sajogni kezdtek. Furcsa, már jól kellett volna laknia – persze szinte semmit sem evett az előző nap. Biztosan ezért ilyen éhes; meg azért, mert annyi Erőt vesztegetett arra az átkozott parazitára Caroline szobájában. Mindeközben azért élvezte, ahogy az izmai ügyesen és erőfeszítés nélkül működnek, mint egy olajozott gépezet, minden mozdulatával élvezetet okozva.

Kinyújtózott, pusztán a fizikai élvezet végett, majd ismét megtorpant, hogy megvizsgálja magát a régiségbolt kirakatában. Egy kicsit ziláltabb volt a szokásosnál, de egyébként éppen olyan jóképű, mint máskor. És igaza lett; a Ray-Ban rendkívül jól állt neki. A régiségbolt tulajdonosa, mint azt jól tudta, egy özvegyasszony volt, és volt egy nagyon csinos, nagyon fiatal unokahúga is.

Odabent homály volt, és hűvös a légkondicionálótól.

– Tudtad – kérdezte az unokahúgtól, amikor odalépett, hogy kiszolgálja –, hogy látszik rajtad, hogy szeretnél utazgatni?

Nem sokkal azután, hogy Stefan elmagyarázta Elenának, hogy a Vendégek a barátai, a jó barátai, azt akarta, hogy öltözzön fel. Ele-

na nem értette, hogy miért. Meleg volt. A Háló Ing viselésébe már belenyugodott (legalábbis az éjszaka nagyobb felében), de nappal még melegebb lett, Nappali Inge pedig nem volt.

Egyébként is, azok a ruhák, amiket Stefan felajánlott – egy farmer, aminek feltúrta a szárát, és egy póló, ami túl nagyra ígérkezett –, valahogy rossznak tűntek. Amikor Elena hozzáért a pólóhoz, több száz nő képe villant fel előtte, akik kis, félhomályos szobákban ülnek a varrógépek mögött.

– Kizsákmányolás? – kérdezte Stefan döbenten, amikor megmutatta neki a fejében lévő képet. – Ez mind olyan? – dobta le a ruhákat a szekrény fenekére. – És ez? – nyújtott át neki egy másik felsőt.

Elena szigorúan méregette, az arcához fogta. Nem látott verejtékező, vadul varró nőket.

– Rendben? – kérdezte Stefan. De Elena megdermedt. Odament az ablakhoz, és kipillantott rajta.

– Mi a baj?

Elena ezúttal csak a képet küldte át. Stefan azonnal felismerte.

Stefan érezte, hogy elszorul a szíve. A bátyja egy fél évezredig a lehető legjobban megkeserítette Stefan életét. Minden egyes alkalommal, amikor sikerült megszöknie előle, Damon a nyomába eredt, hogy... miért is? Hogy bosszút álljon rajta? Valami végső elégtétel miatt? Egyazon pillanatban ölték meg egymást még a reneszánsz Olaszországban. A kardjuk egyszerre döfte át egymás szívét, amikor egy vámpírlányért párbajoztak.

Azóta minden egyre súlyosbodott.

De meg is mentette az életedet néhányszor, gondolta Stefan, és egy kicsit zavarba jött. És megígértétek, hogy odafigyeltek egymásra, vigyáztok egymásra...

Stefan éles pillantást vetett Elenára. Ő volt az, aki ugyanazt ígértette meg mindkettejükkel – miközben haldoklott. Elena tiszta, ártatlan tekintettel pillantott rá.

Mindenesetre fogadnia kell Damont, aki éppen a Ferrariját parkolta le Stefan Porschéja mellé a panzió előtt.

– Maradj itt, és... és ne állj az ablakba! Kérlek! – mondta Stefan gyorsan Elenának. Kisietett a szobából, becsapta az ajtót, és szinte futólépésben rohant le a lépcsőn.

Damont a Ferrari mellett találta, amint a düledező panziót vizsgálgatja – először napszemüvegben, utána anélkül. Damon arckifejezése arról árulkodott, hogy igazából mindegy is, hogy nézi.

De Stefánt nem ez aggasztotta leginkább. Hanem Damon aurája, és a rajta érezhető különböző szagok – amiket emberi orr nem lenne képes kivenni sem, nemhogy azonosítani.

– Mit műveltél? – kérdezte Stefan, aki még egy tisztességes üdvözléshez is túl döbrent volt.

Damon rávillantotta kétszázötven wattos mosolyát. – Régészkedtem – felelte, majd felsóhajtott. – Ja, és vásárolgattam is egy kicsit. – Végighúzta ujját az új bőrvön, megérintette a zsebében a videokamerát, majd a helyére tolt a napszemüvegét. – El se hinné az ember, de ebben a kisvárosban egészen jó boltok vannak. Szeretek vásárolni.

– Úgy érted, szeretsz lopni. És ez a felét sem magyarázza meg annak, amit rajtad érzek. Haldokolsz, vagy egyszerűen csak megőrültél? – Néha, amikor egy vámpírt megmérgeznek, vagy megtámadja azon kevés betegségek vagy átkok egyike, amelyek hatással vannak a fajtájára, akkor lázas táplálkozásba kezdenek, legyen szó bármiről vagy bárkiről.

– Csak éhes voltam – felelte Damon jól nevelten, még mindig a panziót szemlélve. – Amúgy mi történt az alapvető udvariassággal?

Idejövök, és sem egy „helló, Damon”-t, sem egy „de jó, hogy látlak, Damon”-t nem kapok. Nem. Ehelyett azt hallom, „mit műveltél, Damon?” – utánozta az öccsét gúnyosan, nyafogó hangon. – Kíváncsi vagyok, mit szólna ehhez Signore Marino, fivérem.

– Signore Marino – sziszegte Stefan, miközben azon töprengett, hogy tudja ennyire felbosszantania Damon minden egyes alkalommal, ma éppen a tánc- és illemtanáruk felemlítésével – már évszázadok óta halott, mint ahogy nekünk is annak kellene lennünk. És semmi köze ehhez a beszélgetéshez, bátyám. Azt kérdeztem, mit műveltél, és te pontosan tudod, mire gondoltam ... a város lányainak legalább a feléből ihattál.

– Lányainak és nőinek – javította ki Damon, miközben tréfálkozva megemelte az ujját. – Maradjunk meg a politikai korrektség-nél! És talán neked is jobban oda kellene figyelned a táplálkozásra. Ha többet innál, talán egy kicsit kipofásodnál. Ki tudja?

– Ha többet innék...? – Ezt a mondatot Stefan rengetegféleképpen befejezhette volna, de jól nem. – Milyen kár – mondta inkább az alacsony, vékony és tömör Damonnek –, hogy egy milliméterrel sem leszél magasabb, bármeddig is élsz. És most meséld el, mi szél hozott erre, miután teleszórtad a várost takarítanivalóval, ha jól sejtem.

– Azért vagyok itt, mert szeretném visszakapni a bőrkabátom – válaszolta Damon szenvtelenül.

– És miért nem lopsz inkább egy mási...? – Stefannak elállt a szava, amikor hirtelen a levegőben találta magát, majd a panzió falának vágódott.

– Nem loptam ezeket a dolgokat, öcsém. Fizettem értük... a saját valutámmal. Álmokkal, fantáziákkal és nem e világi gyönyörökkel. – Damon az utolsó szavakat jól megnyomta, mivel tudta, hogy ezek fogják a leginkább felbosszantani Stefant.

Stefanban tombolt a düh – és a döntésképtelenség. Tudta, hogy Damon Elenára kíváncsi. Ez már önmagában elég rossz volt. De valami furcsa ragyogást is észrevett Damon tekintetében. Mintha a pupilláiban egy pillanatra vörös lángok csaptak volna fel. És bármit is művelt Damon aznap, az abnormális volt. Stefan nem tudta, mi folyik itt, de azt igen, hogy Damon be fogja fejezni.

– Pedig egy igazi vámpírnak nem kell fizetnie – folytatta Damon a leggúnyosabb hangján. – Végtére is annyira gonoszak vagyunk, hogy porrá kellene válnunk. Nem igaz, kisöcsém? – emelte fel a kezét, amin a lapis lazulis gyűrű volt, nehogy elégjen a délután aranyszínű napfényében. Amikor Stefan megmozdult, ugyanezzel a kezével szegezte a csuklóját a falhoz.

Stefan cselezett egyet balra, majd jobbra vetette magát, hogy kiszabaduljon Damon szorításából. Ám Damon gyors volt, akár egy kobra... sőt, még gyorsabb. Sokkal gyorsabb, mint máskor. Gyors és erős a rengeteg életerőtől, amit elfogyasztott.

– Damon, te... – Stefan annyira dühös volt, hogy pár pillanatra elveszítette a józan ítélőképességét, és megpróbálta kirúgni Damon alól a lábát.

– Igen, én vagyok az, Damon – felelte Damon méregettől csöpögő hangon. – És nem fizetek, ha nem akarok; egyszerűen csak elveszem, ami kell. Elveszem, és semmit nem adok cserébe.

Stefan belemeredt a forró, koromfekete szempárba, és ismét meglátta az apró lángvillanást. Megpróbált gondolkozni. Damon mindig gyorsan rohamozott, gyorsan támadott. De nem ennyire. Stefan elég régóta ismerte ahhoz, hogy tudja, valami nincs rendben; valami nagyon nincs rendben. Damon szinte lázasnak tűnt. Stefan egy kis hullámmnyi Erőt küldött a bátyja elé, feltérképezendő a helyzetet, hogy rájöjjön, mi nincs rendben.

– Igen, látom, hogy jó irányban tapogatódzol, de így soha nem jutsz semmire – mondta Damon gúnyosan, és hirtelen Stefan benseje, az egész teste lángra lobbant, majd Damon hirtelen lecsapott a saját Erejével.

És ekkor, bármennyire is fájt, Stefannak gondolkoznia kellett, nem csak reagálnia. Mozdult egy aprót, félrebillentve a fejét, és a panzió felé pillantott. Bárcsak Elena bent maradna...

De neheze érett gondolkozni, miközben Damon ütötte-verte. Gyorsan és nehézkesen vette a levegőt.

– Pontosan – mondta Damon. – Mi vámpírok elveszünk. És ezt a leckét neked is meg kell tanulnod.

– Damon, nekünk gondoskodnunk kell egymásról... megígértük...

– Igen, és én mindjárt gondoskodom is rólad.

Ezzel Damon megharapta.

És Damon a vérét szívta.

Ez még fájdalmasabb volt, mint az Erő, és Stefan vigyázott, hogy mozdulatlan maradjon, vigyázott, nehogy ellenálljon. A borotvaéles fogaknak nem lett volna szabad fájdalmat okozniuk, de Damon direkt olyan szögben tartotta, most már a hajánál fogva, hogy mégis fájjon.

Utána jött a még komolyabb fájdalom. Annak a kínja, hogy az akarata ellenére isznak belőle. Ez olyan szenvedés volt, mint amikor kitépik a testéből a lelkét. Az emberek bármit megtennének, hogy ezt elkerüljék. Stefan csak azt tudta, hogy ez az egyik legszörnyűbb testi élmény, amin valaha átesett, és hogy végül könnyek gyűltek a szemébe, és végigcsorogtak a halántékán a sötét, hullámos hajába.

Egy vámpírnak még megalázóbb, ha egy másik vámpír úgy bánik vele, mint egy emberrel, mint egy darab hússal. Stefan pulzusa

a fülében dobogott, miközben Damon szemfogainak hegye alatt szenvedett, és megpróbálta túlélni a megaláztatást, hogy használják. De legalább – hála a jó égnek – Elena hallgatott rá, és fent maradt a szobában.

Stefan már azon kezdett gondolkozni, hogy Damon teljesen megőrült-e, és tényleg meg akarja-e ölni, amikor végre elengedte, nagyot taszítva rajta. Stefan megbotlott, elesett és elgurult, majd felnézve azt látta, hogy Damon ismét ott áll felette. Az ujjait Stefan feltépett nyakára nyomta.

– És most – mondta hidegen – felállsz, és idehozod nekem a kabátomat.

Stefan lassan felállt. Tudta, hogy Damon biztosan nagyon élvezzi a helyzetet: Stefan megalázva, Stefan szép ruhái összegyűrve, csupa fű és sár mindene Mrs. Flowers gyér kis virágágyásától. Stefan igyekezett minél jobban leporolni magát, miközben fél kezét még mindig a nyakán tartotta.

– Nagyon csendes vagy – jegyezte meg Damon a Ferrari mellől, miközben végighúzta a nyelvét a száján és az ínyén, és a szeme elkeskenyült a gyönyörtől. – Semmi csattanós visszavágás? Egy hang sem? Szerintem ez olyan lecke volt, amit gyakrabban elő kellene adnom neked.

Stefan alig bírta megmozdítani a lábát. Na, ez pont úgy ment, ahogy az várható volt, gondolta, miközben a panzió felé indult.

Majd megállt.

Elena hajolt ki az ablakon, kezében Damon dzsekijét tartva. Az arckifejezése komor volt, ami arra utalt, hogy mindent látott. Stefan megdöbbsent, de gyanította, hogy Damon még inkább.

Aztán Elena megpörgette a dzsekit, és Damon felé dobta, rá is fonódott a fiú lábára.

Stefan elképedésére Damon elsápadt. Úgy emelte fel a kabátot, mintha nem is igazán akarna hozzáérni. A szemét le nem vette Elenáról. Beszállt az autójába.

– Viszlát, Damon! Nem mondanám, hogy örültem...

Damon egy szó nélkül, olyan arccal, mint egy rossz kisfiú, akit elnáspángoltak, beindította az autót.

– Hagyjál békén! – mondta kifejezéstelen, mély hangon.

Por- és kavicsfelhőben hajtott el.

Elena tekintete nem volt békés, amikor Stefan becsukta maga mögött a szobája ajtaját. Olyan tűz lobogott benne, amitől a fiú majdnem megtorpant az ajtóban.

Bántott téged.

– Mindenkit bánt. Mintha nem lenne képes mást tenni. De ma volt benne valami furcsa. Nem tudom, micsoda. Ebben a pillanatban nem is érdekel. Te viszont nagyon ügyes vagy, mondatokban beszélsz!

Ő... Elena elhallgatott, és most először, mióta kinyitotta a szemét a völgyben, ahol felélesztették, egy ránc jelent meg a homlokán. Nem volt képes képet alkotni. Nem ismerte a megfelelő szavakat. *Volt valami a fiúban. Valami nőtt benne. Olyasmi, mint a... hideg tűz, sötét fény,* mondta végül. *De rejtve. Olyan tűz, ami kifordítva ég.*

Stefan megpróbálta ezt összepárosítani bármivel, amiről életében hallott, de nem sikerült. Még mindig szégyellte, hogy Elena látta, mi történt vele. – Csak azt tudom, hogy az én vérem van benne. A városban élő lányok felének a vérével együtt.

Elena lehunyta a szemét, és lassan megcsóválta a fejét. Majd, mintha úgy döntött volna, hogy nem megy messzebb ezen az úton, megpaskolta maga mellett az ágyat.

Gyere, utasította Stefan magabiztosan, miközben felnézett. Az aranypontok különösen élénken ragyogtak a szemében. Hagyd, hogy... jóvátegyem... a fájdalmat!

Stefan nem indult felé azonnal, mire Elena kinyújtotta a karját. Stefan tudta, hogy nem lenne szabad odamennie, de megsérült – különösen a büszkesége.

Elenához lépett, és lehajolt, hogy megcsókolja a haját.

Aznap valamikor később Caroline Matt Honeycutt-tal Meredith Sulezzel és Bonnie McCullogh-val üldögélt, akik mind Stefan hallgatták Bonnie telefonján keresztül.

– A késő délután jobb lenne – mondta éppen Stefan Bonnie-nak. – Ebéd után mindig alszik egy kicsit... és egyébként is, pár óra múlva hűvösebb lesz. Mondtam Elenának, hogy átjöttök, és nagyon örült. De két dolgról ne feledkezzetek meg! Az egyik, hogy még nincs hét napja, hogy visszatért, és még nem teljesen... önmaga. A másik, hogy nem beszélhettek arról, amit itt láttok. Senkinek.

– Stefan Salvatore! – kiáltott fel Bonnie felháborodva és megsértődve. – Azok után, amin együtt keresztülmentünk, azt hiszed, hogy kiptetykálnánk?

– Nem kiptetykálnátok – válaszolt kedvesen Stefan. De Bonnie még nem fejezte be.

– Összetartottunk a renegát vámpírok ellenében, a város szelleme mellett, a vérfarkasok és az Ősök ellen, nem beszélve a titkos kriptákat és a sorozatgyilkosságokat és... és... Damont... és beszéltünk ezekről bárkinek? – kérdezte Bonnie.

– Ne haragudj! – válaszolta Stefan. – Csak arra akartam kilyukadni, hogy Elena nem lesz biztonságban, ha csak egy embernek

is elmondjátok. Azonnal tele lenne vele az újság: A FELTÁMADT LÁNY. És akkor mihez kezdenénk?

– Ezt megértem – mondta Meredith röviden, Stefanhoz hajolva, hogy jól hallja. – Nem kell aggódnod. Mindegyikünk megesküszik, hogy nem mondja el senkinek. – Sötét tekintete egy pillanatra Caroline-ra villant.

– Kénytelen vagyok megkérdezni... – Stefan minden reneszánsz udvariasságát és lovagiasságát bevetette, különös tekintettel arra, hogy a négy emberből, akik a telefonon keresztül nézték, hárman nők voltak – ...hogyan van arra lehetőségetek, hogy kikényszerítsetek egy esküt?

– Ó, szerintem van – válaszolta Meredith kedves hangon, ezúttal egyenesen Caroline szemébe nézve. Caroline elpirult, bronzszínű bőre az arcától a nyakáig skarlátvörös lett. – Hadd intézzük ezt el, és aztán, délután átmegyünk.

Bonnie, aki a telefont fogta, azt mondta: – Akar bárki mondani még valamit?

Matt a beszélgetés nagy része alatt néma maradt. Most megrázta a fejét, amitől dús, szőke haja szállni kezdett, majd, mintha nem tudná visszafojtani, kibukott belőle: – Beszélhetnénk Eleával? Csak egy szia erejéig? Úgy értem... már egy egész hét eltelte. – Barna bőre majdnem olyan naplemente-színűvé vált, mint Caroline-é.

– Szerintem jobb lenne, ha egyszerűen csak átjönnének. Amikor majd itt lesztek, meglátjátok, hogy miért – mondta Stefan, és letette a telefont.

Meredithnél voltak, egy régi kerti asztal körül üldögéltek a hátsó udvarban. Hát, legalább enni vihetünk nekik – vetette fel Bonnie, miközben felugrott a székéből. – Isten tudja, mit csinál nekik

Mrs. Flowers... már ha főz egyáltalán. – Intett a többiek felé, mintha levitációval akarná felkelteni őket a helyükről.

Matt engedelmeskedett is, de Meredith ülve maradt. Csendesen azt mondta: – Ígéretet tettünk Stefannak. Először le kell tennünk az esküt. És ott vannak a következmények.

– Tudom, hogy rám gondoltatok – szólalt meg Caroline. – Miért nem mondjátok a szemembe?

– Rendben – felelte Meredith. – Rád gondoltam. Miért érdekel hirtelen megint ennyire Elena? Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy nem terjeszted el a híreket Fell's Churchben?

– Miért tennék ilyet?

– Feltűnési viszketegezésből. Imádsz a középpontban lenni, és elárulni minden szaftos részletet.

– Vagy bosszúból – tette hozzá Bonnie, miközben hirtelen viszszaült. – Vagy féltékenységből. Vagy unalomból. Vagy...

– Oké – szakította félbe Matt. – Szerintem elég okot felsoroltatok.

– Még csak egy dolog – jegyezte meg Meredith csendesen. – Miért szeretnéd annyira látni, Caroline? Ti ketten már majdnem egy éve nem jöttök ki egymással, mióta csak Stefan Fell's Churchbe érkezett. Hagytuk, hogy itt legyél a beszélgetés alatt, de azok után, amit Stefan mondott...

– Ha tényleg tudni akarjátok, hogy miért érdekel engem azok után, ami egy hete történt, nos... nos, azt hittem volna, magatoktól is rájöttök!

Caroline Meredithre szegezte ragyogó, macskazöld tekintetét.

Meredith a lehető legkifejezéstelenebb arckifejezésével bámult vissza rá.

– Rendben! – mondta Caroline. – Megölte őt értem. Vagy az Ítélszék elé hívta, vagy mi. A vámpírt, Klaust. És miután

elraboltak, és... és... játékszerként használtak... amikor Klaus vért akart... vagy... – Caroline arca megvonaglott, és a lélegzetvétele szaggatottá vált.

Bonnie együtt érzett vele, de gyanakodott is. A megérzései bizseregni kezdtek, és óvták valamitől. És az is feltűnt neki, hogy bár Caroline Klausról, a vámpírról beszél, de a másik elrablójáról, Tyler Smallwoodról, a vérfarkasról furcsamód hallgat. Talán mert Tyler a fiúja volt, amíg Klaussal el nem rabolták.

– Sajnálom – felelte Meredith csendesen, de nem hallatszott hangjában a részvét. – Szóval köszönetet akarsz mondani Elenának.

– Igen. Köszönetet akarok mondani. – Caroline zihálva vette a levegőt. – És meg akarok győződni róla, hogy jól van.

– Oké. Ám az eskü egy hosszabb időszakra vonatkozik – folytatta Meredith higgadtan. – Lehet, hogy holnap meggondolod magad, vagy a jövő héten, egy hónap múlva... a következményekről még nem gondolkoztunk.

– Nézd, nem fenyegethetjük meg Caroline-t – vetette közbe Matt. – Fizikailag semmiképpen.

– És másokkal sem fenyegethetjük – tette hozzá Bonnie sajnálkozva.

– Nem, ezt persze nem tehetjük – felelte Meredith. – De ami a rövid távú időszakot illeti... te jövőre egy neves diákszövetség tagja leszel, igaz, Caroline? Bármikor elmondhatom a leendő társaidnak, hogy megszegted az ünnepélyes esküdet olyasvalakivel kapcsolatban, aki nem tud neked ártani... és aki nem is akar. Valahogy nem hinném, hogy ezek után nagy becsben tartanának.

Caroline arca ismét mélybordó lett. – Nem tennél ilyet. Nem avatkozhatasz be az egyetemi...

Meredith belé fojtotta a végét. – Dehogyanem.

Caroline láthatóan megadta magát. – Soha nem mondtam, hogy ne lennék hajlandó megesküdni, és azt sem, hogy meg akarom szegni az esküt. Csak adjatok egy esélyt, miért ne tennétek? Én... én megtanultam pár dolgot idén nyáron.

Hát, nagyon reméljük. Ezek a szavak, bár senki nem mondta ki őket, ott lebegtek a levegőben. Az elmúlt év során az volt Caroline legkedvesebb hobbija, hogy minden eszközt bevetve megpróbált Elenának és Stefannak ártani.

Bonnie fészkelődni kezdett. Volt valami... valami árnyék Caroline szavai mögött. Bonnie nem tudta, miből gondolja ezt; a veleszületett hatodik érzéke súgta. De lehet, hogy csak Caroline változásáról van szó, azokról a dolgokról, amiket megtanult.

Hányszor érdeklődött például az elmúlt hét során Bonnie-nál Elena felől. Hogy tényleg jól van-e? Küldhet-e neki virágot? Meg lehet-e már látogatni? Mikor jön majd rendbe? Caroline tényleg nagyon fárasztó volt, bár Bonnie-nak nem volt szíve közölni ezt vele. Mindenki más éppen ilyen izgatottan várta, hogy boldogul Elena... miután visszatért a túlvilágról.

Meredith, akinél mindig volt toll és papír, sebesen leírt valamit. Majd megkérdezte: – Ehhez mit szóltok? –, mire mind előrehajoltak, hogy megnézzék.

Esküszöm, hogy nem beszélek senkinek a Stefannal és Elenával kapcsolatos természetfeletti eseményekről, hacsak erre külön engedélyt nem kapok Stefantól vagy Elenától. Segíteni fogok továbbá megbüntetni bárkit, aki megszegi ezt az esküt, azon a módon, amit a csoport többi tagja jónak lát. Ez az eskü határozatlan időre szól, a vérem a tanúja.

Matt lassan bólogatott. – „Határozatlan időre szól”... ez tökéletes – mondta. – Pont úgy hangzik, mintha ügyvéd írta volna.

Ami ezután következett, az nem volt különösebben ügyvédszerű. Mindenki, aki az asztal körül ült, megfogta a papírt, felolvasta a szövegét hangosan, majd ünnepélyesen aláírta. Utána megszárták az ujjukat egy biztosítótűvel, amit Meredith vett elő a táskájából, és egy csepp vért nyomtak az aláírásuk mellé, és Bonnie ez utóbbit lehunytt szemmel csinálta végig.

– Most már tényleg köt minket a szavunk – mondta komoran, a bennfentesek hangján. – Én meg sem próbálnám megszegni.

– Egy időre elegendem van a vérből – jegyezte meg Matt az ujját szorongatva, és komoran maga elé bámult.

Ekkor következett be. Meredith szerződése az asztal közepén hevert, hogy mindenki megcsodálhassa, amikor egy magas tölgyfáról ott, ahol a hátsó kert és az erdő összeolvadt, egy varjú hussant le. Az asztalon landolt egy nyers, torokhangú rikoltással, amitől Bonnie is felsikoltott. A madár félrebillentett fejjel végigpislantott a négy emberen, akik sebesen hátratólták a székeiket, hogy elhúzódjanak tőle. Utána a másik irányba billentette a fejét. Ez volt a legnagyobb varjú, amit valaha láttak, és a nap irizáló szivárványokat varázsolt a tollazatára.

A varjú teljesen úgy nézett ki, mintha a szerződést olvasgatná. Majd egy gyors mozdulatot tett, amitől Bonnie beugrott Meredith mögé, a széken is átesve. A madár kitérte a szárnyait, előrehajolt, és belecsípett a papírba, amit két konkrét ponton célzott meg.

Aztán eltűnt, először sebesen verdesve, utána elúszva a levegőben, amíg apró, fekete pöttyé nem változott a nap előtt.

– Minden munkánkat tönkretette – hüppögte Bonnie, még mindig Meredith mögé bújva.

– Szerintem nem – felelte Matt, aki közelebb állt az asztalhoz.

Amikor oda mertek lépni, hogy megnézzék a papírt, Bonnie úgy érezte, mintha valaki egy jeges paplant dobott volna a hátára. A szíve zakatolni kezdett.

Bármilyen lehetetlennek is tűnt, a csórnyom vörös volt, mintha a varjú vért köpött volna, hogy kiszínezza. És a meglepően kecses rajz pontosan úgy nézett ki, mint egy díszes betű:

D

Alatta pedig:

Elena az enyém.

Miután az aláírt szerződést biztonságba helyezték Bonnie kékításkájában, a panzióhoz hajtottak, ahol Stefan ismét elfoglalta szobáját. Megpróbálták megtalálni Mrs. Flowerst, de szokás szerint nem sikerült. Így hát felmentek a kopott szőnyeggel borított, elkeskenyedő lépcsőn, az ingatag korlátba kapaszkodva, és közben lelkesen hahóztak.

– Stefan! Elena! Mi vagyunk azok!

Kinyílt a felső ajtó, és Stefan feje bukkant elő. Stefan valahogy... másképp nézett ki.

– Boldogabb – súgta Bonnie Meredithnek.

– Tényleg?

– Hát persze – felelte döbbsenten Bonnie. – Visszakapta Elenát.

– Igen, így van. Pont olyan, mint amikor megismerkedtek, ezt lefogodom. Láttad, milyen volt Elena az erdőben – jegyezte meg Meredith nagyon jelentőségteljes hangon.

– De... ez... jaj, ne! Most már ismét ember!

Matt lenézett a lépcsőn, és rájuk pisszegett. – Abbahagynátok végre? Még meghallják.

Bonnie zavarba jött. Az még csak hagyján, ha Stefan meghallja őket, ám ha az ember azon kezd aggódni, mit hall meg Stefan,

akkor a gondolatai miatt is aggódni kezdhet – Stefan mindig megérzi a gondolatok alakját, még ha a konkrét tartalmát nem is.

– Fiúk! – sziszegte Bonnie. – Úgy értem, tudom, hogy szükség van fiúkra, meg minden, de néha Egyszerűen Nem Értik.

– Csak várj, amíg megismered a férfiakat – suttogta vissza Meredith, amitől Bonnie-nak Alaric Saltzman jutott eszébe, akinek Meredith többé-kevésbé a jegyese volt.

– Én is mesélhetnék egy-két dolgot – tette hozzá Caroline, miközben kiábrándult tekintettel nézegette hosszú, szépen manikűrözött körmeit.

– De Bonnie-nak még nem kell a férfiakkal foglalkoznia. Rengeg ideje van még tanulni – szögezte le Meredith anyáskodó üzemmódban. – Menjünk be!

– Üljetek le, üljetek le! – biztatta őket Stefan, a tökéletes házigazda, amikor beléptek. De senki nem volt képes leülni. Minden tekintet Elenára szegeződött.

Elena lótuszülésben foglalt helyet a szoba egyetlen nyitott ablaka előtt a fehér hálóingében, amit feldagasztott a szél. A haja ismét aranyszínű volt, nem olyan tűnékeny fehérezüst, mint miután Stefan szándéka ellenére vámpírrá változtatta. Pontosan úgy nézett ki, mint ahogy Bonnie emlékezett rá.

Leszámítva, hogy egy méterrel a föld felett lebegett.

Stefan észrevette, hogy mindenki tátott szájjal bámulja.

– Ez csak egy rossz szokása – mondta már-már bocsánatkérően. – Amikor másnap reggel felébredt a Klaussal való összecsapás után, lebegni kezdett. Szerintem még nem szokott vissza a gravitációba.

Visszafordult Elenához. – Nézd, kik jöttek meglátogatni – mondta csábítóan.

Elena nézte is. Arannyal pettyezett pillantása kíváncsi volt, az ajkán mosoly ült, de nem látszott az arcán a felismerés, ahogy végignézett rajtuk. Bonnie kitérte a karját,

– Elena? – mondta. – Bonnie vagyok, emlékszel? Ott voltam, amikor visszajöttél. Annyira örülök, hogy látlak.

Stefan ismét megpróbálkozott. – Elena, emlékszel? Ezek a barátaid, a jó barátaid. Ez a magas, sötét hajú szépség Meredith, a tüzes kis manó Bonnie, a nagyon amerikai srác pedig Matt.

Valami megvillant Elena arcán, úgyhogy Stefan megismételte: – Matt.

– És én? Vagy én láthatatlan vagyok? – kérdezte Caroline az ajtóból. Elég jóindulatú volt a hangja, de Bonnie tudta, hogy belül már attól is a fogát csikorgatja, hogy Elena és Stefan együtt vannak, biztonságban.

– Igazad van. Ne haragudj! – mondta Stefan, majd valami olyat tett, amire egy átlagos tizenennyolc éves sem lett volna képes anélkül, hogy idiótának ne tűnt volna. Megfogta Caroline kezét, és kecsesen, gondolkodás nélkül megcsókolta, mintha valami gróf lenne ötszáz évvel azelőttről. Persze igazából így is van, gondolta Bonnie.

Caroline elégedettnek tűnt. Stefan nem siette el a kézcsókot, majd megszólalt: – És végül, de nem utolsósorban, ez a lebarnult szépség itt Caroline. – Majd, nagyon gyengéden, olyan hangon, amit Bonnie csak párszor hallott tőle, mióta megismerte, megkérdezte: – Emlékszel rájuk, szerelmem? Majdnem meghaltak érted... és értem. – Elena könnyedén lebegett, immár álló helyzetben, kicsit kapálózva, mint egy úszó, aki egy helyben akar maradni.

– Azért tettük, mert fontosak vagytok számunkra – jelentette ki Bonnie, majd ismét ölelésre tárta a karját. – De nem gondoltuk

volna, hogy visszatérsz, Elena. – Könnybe lábadt a szeme. – Visszajöttél hozzánk. Megismeresz minket?

Elena leereszkedett, amíg közvetlenül Bonnie elé nem ért.

Még mindig nem látszott felismerés az arcán, de valami egyéb igen.

Egyfajta végtelen jóindulat és nyugalom töltötte el. Elenából olyan megnyugtató béke és feltétel nélküli szeretet áradt, hogy Bonnie nagyot sóhajtott, majd lehunyta a szemét. Olyannak érezte, mint a napfényt az arcán, mint az óceánt a fülében. Egy pillanattal később Bonnie rájött, hogy az a veszély fenyegeti, hogy elsírja magát, pusztán a jóságtól – ettől a fogalomtól, amit alig szoktak emlegetni manapság. Vannak dolgok, amik egyszerűen, rendíthetetlenül jók.

És Elena jó.

Majd, miután gyengéden megérintette Bonnie vállát, Elena Caroline felé repült. Kitérta a két kezét.

Caroline elpirult. Skarlát hullám kúszott fel a nyakán. Bonnie látta, de nem értette. Mindannyian fel tudták fogni Elena kisugárzását. És Caroline és Elena jó barátnők voltak – Stefanig csak barátságosan rivalizáltak. Jó választás volt, hogy Elena először Caroline-t ölelte meg.

És akkor, amikor Elena beleszállt Caroline sebesen kitért karjaiba, abban a pillanatban, amikor Caroline elkezdett volna valamit mondani, szájon csókolta. És ez nem egyszerű puszi volt. Elena Caroline nyaka köré fonta a karját, és rácsimpaszkodott. Caroline pár hosszú pillanaton keresztül mozdulatlanul állt, mintha sokkot kapott volna. Majd hátrálni kezdett és vergődni, először erőtlenül, majd olyan vadul, hogy Elena tágra nyílt szemmel a szoba túlsó végébe repült.

Stefan elkapta, mint egy baseballjátékos.

– Mi a csudát...? – dörzsölte Caroline a száját.

– Caroline! – Stefan hangja csupa védelmező harciasság volt. – Ez egyáltalán nem azt jelenti, amire gondolsz. Semmi köze a szexhez. Elena csak azonosítani akar, meg szeretné tudni, ki vagy. Most már képes erre, mióta visszatért.

– Préríkutyák – jegyezte meg Meredith hűvös, enyhén távolságtartó hangon, amit gyakran alkalmazott, ha le kellett hűteni egy szoba hangulatát. – A préríkutyák csókolóznak, amikor találkoznak. Pontosan abból a célból, mint mondtad, Stefan... így tudják azonosítani az egyes egyedeket.

De Caroline-t nem volt ilyen egyszerű lecsillapítani. A szája dörzsölése rossz ötlet volt; teljesen szétkente rajta a vörös rúzst, úgyhogy úgy nézett ki, mint valami vámpírmennyasszony. – Megőrültetek? Mit képzeltek, ki vagyok? Csak mert valami hörcsögök ezt csinálják, már nekem is ezt kellene? – Caroline a nyakától a haja tövéig elvörösödött.

– Préríkutyák. Nem hörcsögök.

– Ó, ki a fenét... – Caroline elhallgatott, és eszeveszetten kotozásni kezdett a táskájában, amíg Stefan oda nem nyújtott neki egy doboz zsebkendőt. Elena szájáról már letörölgette a skarlát foltokat. Caroline berontott a Stefan hálósobájából nyíló kis fürdőszobába, és erősen bevágta az ajtót.

Bonnie és Meredith elkapták egymás pillantását, és egyszerre engedték ki a levegőt, összegörnyedve a nevetéstől. Bonnie villámgyorsan utánozta Caroline arckifejezését, olyasvalakit alakítva, aki egyik papír zsebkendőt a másik után hajigálja szét. Meredith feddően megcsóválta a fejét, de Stefannal és Mattel együtt tiltott nevetőkórtól szenvedett. Nagyrészt a megkönnyebbülés miatt – hogy

Elenát ismét élve látják, hat hosszú hónap után –, de képtelenek voltak abbahagyni.

Legalábbis addig, amíg egy doboz zsebkendő nem repült ki a fürdőszobából, ami majdnem fejen találta Bonnie-t, és rá nem jöttek, hogy a bevágott ajtó visszacsapódott, és egy tükör is van a fürdőszobában. Bonnie elkapta Caroline arckifejezését a tükörben, majd dühös pillantását is.

Igen, Caroline észrevette, hogy rajta nevetnek.

Ismét becsukódott az ajtó – ezúttal úgy, mintha berúgták volna. Bonnie behúzza a fejét, és megragadta vörös tincseit, miközben azt kívánta, bár megnyílna alatta a föld.

– Majd bocsánatot kérek tőle – mondta felnőtteken, miután nyelt egyet.

Felnézett, és látta, hogy a többiek inkább Elenával foglalkoznak, akit láthatóan felzaklatott a visszautasítás.

Jó, hogy rávettük Caroline-t arra az esküre, gondolta Bonnie. És az is jó, hogy a tudjukki is aláírta. Damon, ha mással nem is, de a tetteinek a következményeivel tisztában van.

Miközben ezen gondolkodott, már csatlakozott is az Elena körül állókhoz. Stefan megpróbálta átölelni a lányt; Elena Caroline után akart menni; Matt és Meredith pedig Stefannak segítettek, és azt hajtogatták, hogy minden rendben.

Amikor Bonnie is csatlakozott hozzájuk, Elena feladta, nem próbált a fürdőbe jutni. Az arca feszült volt, kék szeme könnyben úszott. Elena békéjét a fájdalom és a megbánás törte össze – ezek alatt pedig mély aggodalom látszott. Bonnie megérzései megrezzentek.

De azért megveregette Elena karját, az egyetlen részét, amit elért, és csatlakozott a kórushoz: – Nem tudhattad, hogy ennyire felizgatja magát. Nem is bántottad őt.

Kristálykönnyek gurultak végig Elena arcán, Stefan pedig egyenként elkapta őket egy zsebkendővel, mintha drágakövek lennének.

– Azt hiszi, hogy Caroline megsérült – magyarázta Stefan –, és aggódik érte valamiért, amit nem értek.

Bonnie rájött, hogy Elena végül is képes a kommunikációra, valami telepatikus kapcsolaton keresztül. – Én is ezt éreztem – mondta. – A fájdalmat. De mondd meg neki... mármint... Elena, megígérem, hogy bocsánatot kérek. Majd megalázkodom.

– Lehet, hogy mindannyiunknak meg kellene alázkoddunk – tette hozzá Meredith. – De addig is szeretném, ha ez a „tudatlan angyal” felismerne.

Békésen érdeklődő arckifejezéssel kiszabadította Elenát Stefan karjaiból, majd megcsókolta.

Sajnálatos módon ez épp egybeesett azzal, hogy Caroline kilépett a fürdőszobából. Az arca alul sápadtabb volt, mint felül, mivel az összes sminket sikerült letörölnie róla: a rúzszt, a barnítókrémet, a púdert, az egészset. Megtorpant, és csak bámult.

– Ezt nem hiszem el – jelentette ki metsző hangon. – Még mindig ezt csináljátok. Ez gusz...

– Caroline – vágott közbe Stefan figyelmeztető hangsúllyal.

– Én Elenához jöttem. – Caroline, a gyönyörű, légies bronzsínű Caroline a kezét tördelte, mintha rettenetesen vívódna. – A régi Elenához. És mit látok? Olyan, mint egy kisbaba... nem tud beszélni. Olyan, mint valami indiai guru, ahogy ott lebeg a levegőben. Most pedig olyan, mint valami perverz...

– Nehogy befejezd – vágott közbe Stefan halkán, de határozottan. – Mondtam neked, hogy pár nap múlva eltűnnek ezek a tünetek, az eddigi haladásából ítélve – tette hozzá.

És Stefan is megváltozott, gondolta Bonnie. Nem csak boldogabb, hogy visszakapta Elenát. Hanem valahogy... erősebb, mint ha összeszedte volna önmagát. Stefan legbelül mindig néma volt; Bonnie érzékei egy tiszta vízű tónak látták. Most úgy vette észre, mintha szökőár gyűlne ebben a tóban.

Mitől változott meg ennyire Stefan?

Azonnal meg is érkezett a válasz, bár egy töprengő kérdés formájában. Elena részben még mindig csak kísértet volt – Bonnie ezt megérezte. Mit okozhat, ha valaki ilyesvalakinek a véréből iszik?

– Caroline, hagyjuk ezt – szólalt meg. – Sajnálom, nagyon-nagyon sajnálom a... tudod, mit. Nem volt szép tőlem, és nagyon sajnálom.

– Ó, szóval sajnálsz. És ettől minden helyre is jön, igaz?

Caroline hangja olyan volt, akár a sósav, és a lány végleges mozdulattal fordított hátat Bonnie-nak. Bonnie meglepetten érezte, hogy könnyek égnek a szemhéja mögött.

Elena és Meredith még mindig átölelték egymást, az arcuk nedves volt egymás könnyeitől. Egymást bámulták, és Elena ragyogott az örömtől.

– Most már mindig meg fog ismerni – közölte Stefan Meredithszel. Nem csak az arcodat, hanem... nos, a belsődet is, vagy legalábbis az alakját. Ezt mondanom kellett volna, mielőtt elkezdtétek, de én vagyok az egyetlen, akivel eddig „megismerkedett”, és nem tudtam...

– Tudnod kellett volna! – Caroline úgy járkált fel-alá, mint egy tigris.

– Oké, megcsókoltál egy lányt, és akkor mi van? – robbant ki Bonnie-ból. – Azt hiszed, hogy ettől majd szakállad nő?

Mintha a konfliktus hatására tenné, Elena egyszer csak megindult. Úgy repkedett a szobában, mintha ágyúból lőtték volna ki;

a haja szikrázott az elektromosságtól, amikor hirtelen megállt vagy megfordult. Kétszer körbepülte a szobát, és amikor az alakja a poros, öreg ablak előtt rajzolódott ki, Bonnie azt gondolta, hogy *te jó ég! Ruhát kell szereznünk neki!* Meredithre pillantva látta, hogy Meredith ugyanerre jutott. Igen, ruhát kell szerezniük Elenának... különösen alsóneműt.

Amikor Bonnie elindult Elena felé, olyan szégyenlősen, mint aki még soha nem csókolózott, Caroline felrobbant.

– És abba sem vagytok hajlandóak hagyni! – Szinte visít, gondolta Bonnie. – Mi a fene bajotok van? Semmi erkölcsi tartások nincsen?

Ez sajnos újabb kuncogórohamot váltott ki Bonnie-ból és Meredithből. Még Stefannak is el kellett fordulnia, és a vendég iránti lovagiassága láthatóan vesztésre állt.

Nem csak vendégről van szó, gondolta Bonnie, hanem arról a lányról, akivel *elég* messzire elment, mivel Caroline nem titkolta az emberek elől, hogy kit kaparintott meg. Egészen addig elment, ameddig egy vámpír el tud, idézte fel Bonnie, vagyis nem a vég-sőkig. Náluk valahogy a vércsere helyettesíti azt, amikor... nos, amikor azt csinálnák. De Caroline nem csak Stefannal dicsekedett el. Caroline-nak megvolt a híre.

Bonnie Elenára pillantott és látta, hogy Elena különös tekintettel méregeti Caroline-t. Nem mintha félne tőle, hanem úgy, mintha komolyan aggódna érte.

– Jól vagy? – suttogta Bonnie. Meglepetésére Elena bólintott, majd Caroline-ra pillantott és megcsóválta a fejét. Gondosan végignézett Caroline-on, és olyan arcot vágott, mint egy értetlen orvos egy nagyon beteg páciens láttán.

Majd fél kezét kinyújtva Caroline felé repült.

Caroline elhúzódott előle, mintha undorodna Elena érintésétől. Nem, nem mintha undorodna, gondolta Bonnie, hanem mintha félne tőle.

– Honnan tudjam, hogy most mire készül? – csattant fel Caroline, de Bonnie tisztában volt vele, hogy igazából nem ezért fél. Mi folyik itt? – töprengett. Elena fél Caroline-tól, Caroline pedig fél Elenától. Mit jelentsen ez?

Bonnie emberfeletti érzékei megborzongatták a lányt. Valami nincs rendben Caroline-nal, érezte, van vele valami, amivel még nem találkozott. És a levegő... valahogy besűrűsödött, mintha vihar készülődne.

Caroline élesen elfordította az arcát Elena elől. Egy szék mögé bújt.

– Csak tartsátok tőlem távol, rendben? Nem hagyom, hogy még egyszer hozzám érjen... – kezdte, amikor Meredith két csendes szóval mindent megváltoztatott.

– Mit mondtál? – meredt rá Caroline.

Damon céltalanul autózott, amikor meglátta a lányt. Egyedül volt, az út mentén gyalogolt, tiziánvörös haja lobogott a szélben, a karját táskák húzták le.

Damon azonnal a lovagias megoldást választotta. Lelassított, megvárta, hogy a lány utolérje – *che gambe!* – majd kiugrott, és odasietett az anyósülés ajtajához, hogy kinyissa előtte.

A lányt, mint kiderült, Damarisnek hívták.

A Ferrari egy pillanat alatt visszakerült az útra, és olyan gyorsan suhant végig rajta, hogy Damaris vörös haja zászlóként lobogott. Damaris fiatal nő volt, aki teljes mértékben képes volt értékelni azokat a kábító bókokat, amelyeket Damon két kézzel osztogatott egész nap – ami jól is jött, gondolta a fiú gúnyosan, mert a képzeletű ereje már kezdett kimerülni.

Ám ennek a csodálatos, aranyvörös hajú, tejfehér bőrű teremtésnek hízelegni nem is túl megerőltető. Damon arra számított, minden simán fog menni, és egész éjszakára megtarthatja a lányt.

Veni, vidi, vici, gondolta, és ördögi mosolyt villantott valahová a messzeségbe. Majd helyesbített – nos, lehet, hogy még nem győztem, de a Ferrarimat is feltenném rá.

Megálltak egy „festői körpanorámá”-nál, és amikor Damaris eljettette a retiküljét, és lehajolt, hogy felvegye, Damon meglátta a

nyaka ívét, a finom kis tiziánvörös pihéket, amelyek elképesztően puhának tűntek a fehér bőrön.

Azonnal meg is csókolta, ösztönösen, és mint kiderült, olyan finom volt, mint egy kisbabáé – és meleg. Damon meghagyta a nő szabad akaratát, és kíváncsi volt, megpofozza-e. Ehelyett Damaris egyszerűen felegyenesedett, zihált egy kicsit, és hagyta, hogy Damon a karjaiba zárja, és remegő, felajzott, bizonytalan teremtéssé csókolja, akinek sötétkék szeme egyszerre volt esedező és tiltakozó.

– Én... nem lett volna szabad engednem. Nem fogom többet hagyni. Haza akarok menni.

Damon elmosolyodott. A Ferrarija megmenekült.

Különösen kellemes lesz, amikor végképp megadja magát, gondolta Damon, miközben folytatták az utat. Ha tényleg olyan forrás, mint amilyennek tűnik, lehet, hogy több napra is megtartja, akár Át is Változtatja.

De ebben a pillanatban éppen a benne zajló hang zavarta. Természetesen Elenáról volt szó. Arról, hogy Damon olyan közel van a panzióhoz, és mégsem mer odamenni, mert tart attól, amit esetleg tenni fog. Ó, a pokolba is, már rég meg kellett volna tennem, gondolta váratlan hevességgel. Stefannak igaza volt – valami nincs ma rendben vele.

Annyira frusztrált volt, hogy korábban el sem tudta volna képzelni. Tudja, mit kellett volna tennie: a porba nyomni az öccse arcát, kitekerni a nyakát, aztán fel a rozoga, keskeny lépcsőn, hogy a magáévá tegye Elenát, akár akarja a lány, akár nem. Csak valami szirupos ostobaság miatt nem tette meg, mert zavarta volna, ha a lány sikoltozik és menekül, amikor Damon megemeli azt az utánozhatatlan állát, és duzzadt, sajtó szemfogait a liliumfehér nyakába mélyeszi.

Valami zajt hallott. – ... nem gondolod? – kérdezte Damaris.

Damon ingerülten, inkább a fantáziálgatásaira figyelve, mint arra, amit esetleg az elméje hallott a lány szavaiból, beléfojtotta a szót, és Damaris azonnal be is fogta a száját. Gyönyörű lány volt, de *una stomata* – butuska. Most is lobogtatta a haját a szél, de a szeme üres volt, a pupillái összehúzódtak, és teljesen megmerevedtek.

Mindhiába. Damon eleresztett egy csüggedt sóhajt. Nem tudta folytatni az álmodozást; még a némaságban is megakadályozta ebben Elena képzelt zokogása.

De ha vámpírt csinál belőle, nem lesz több zokogás, súgta egy vékony kis hang a fejében. Damon oldalra billentette a fejét és hátradőlt, három ujját a kormánykeréken tartva. Egykor az volt a célja, hogy Elenát a sötétség királynőjévé tegye maga mellett – miért ne lehetne újra ez? Elena akkor teljesen hozzá tartozna, és ha Damonnek ezért cserébe le kellene mondania a lány halandó vérééről... végtére is, abból most sem kap, nem igaz? – súgta az ösztökélő kis hang. Elena, sápadtan, és a vámpírok Erőaurájában ragyogva, szinte fehérszőke hajjal, fekete ruhával szatén bőrén. Ez a kép bármelyik vámpír szívét megdobogtatta volna.

Damon most, hogy Elena már lélek is volt, csak még jobban akarta őt. A lány vámpírként is megtartja majd a jellemzői nagy részét, és Damon pontosan el tudta képzelni, milyen lenne: Elena fényessége az ő sötétsége mellett, a puha fehérsége Damon kemény, fekete bőrrel borított karjában. Csókokkal fogná be azt a gyönyörű száját, elárasztaná velük Elenát...

Mik nem járnak a fejében? A vámpírok nem csókolóznak az élvezet kedvéért – különösen nem a többi vámpír. A vérről, a vadászatról szól az egész. A csókolózás azon kívül, hogy az áldozat legyőzéséhez kell, értelmetlen; sehova sem vezet. Csak az olyan

szentimentális idióták, mint az öccse, azok foglalkoznak ilyen hülyeségekkel. Egy vámpírpár időnként osztozhat egy halandó vérén, egyszerre csaphatnak le, együtt uralkodhatnak az ember elméjén – összeolvadva a szellemi kötelékben. Ők ebben találnak gyönyört.

Damon ennek ellenére azon kapta magát, hogy felizgatja Elena csókolgatásának gondolata, ahogyan rákényszeríti a csókjait a lányra, ahogy Elena menekülhetnékje hirtelen alábbhagy – a kis habozás, mielőtt teljesen átadná magát neki.

Lehet, hogy kezdek megőrülni, gondolta Damon feltámadó kíváncsisággal. Emlékei szerint még soha nem örült meg korábban, és némiképp vonzotta a gondolat. Már évszázadok óta nem érzett ilyen izgalmat.

Annál jobb neked, Damaris, gondolta. Odaértek, ahol a Sycamore Street keresztezte az Öregerdőt, és ahol az út kanyargóssá és veszélyessé vált. Ennek ellenére Damon Damaris felé fordult, hogy felébressze, és elismeréssel nyugtázta, hogy a lány ajka rúzs nélkül is olyan halvány cseresznyeszínű. Gyengéden megcsókolta, majd letapogatta Damaris érzelmeit. Gyönyör. Érezte, hogy a lány elméje ellágyul és rózsaszín lesz tőle.

Az előttük lévő útra pillantott, és ismét megpróbálkozott vele, ezúttal kitartva a csókot. Megmámorosodott a lány reakciójától, mindkettejük reakciójától. Ez elképesztő. Biztos az a sok vér lehet róla, amit megivott aznap, többet, mint valaha ennyi idő alatt, vagy a kombinációjuk...

Hirtelen ismét a vezetésre terelődött a figyelme. Egy kicsi, rozsdaszínű állat jelent meg előtte az úton, mintha odavarázolták volna. Damon általában nem ütött el szándékosan nyulakat, sünöket és ilyesmiket, de ez az állat egy kényes pillanatban zavarta meg. Mindkét kezével megragadta a kormánykereket, a tekintete olyan

feketévé és hideggé vált, mint a gleccserjég a barlangok mélyén, és egyenesen a rozsdavörös teremtmény felé tartott.

Nem is volt olyan kicsi – nagyot fognak zökkenni.

– Kapaszkodj! – dűnnyögte Damarisnak.

A vörös izé az utolsó pillanatban elugrott. Damon elrántotta a kormánykereket, hogy kövesse, és egy gödörrel találta magát szemközt. Csak a vámpírok emberfeletti reflexei – és a nagyon drága gépjármű finomra hangolt reagálása – mentette meg őket a lyuktól. Szerencsére Damonnek mindkettő a rendelkezésére állt, és kis körben megpördültek, csikorgó, füstölgő, ellenkező kerekekkel.

És nem ütköztek bele semmibe.

Damon egyetlen kecses mozdulattal kiugrott a kocsiból, és körülnézett. De bármi is volt az, teljesen eltűnt, éppen olyan rejtélyesen, mint ahogy felbukkant. *Sconosciuto*. Furcsa.

Damon azt kívánta, bár ne a naplemente felé tartott volna; a ragyogó, délutáni fény erősen torzította a látását. De amikor a közelébe ért, vethetett egy alaposabb pillantást az izére, ami eldeformálódottnak tűnt. Az egyik vége hegyes volt, a másik pedig legyezőszerű.

Hát jó.

Visszafordult az autó felé, amiben Damaris éppen hisztérikus rohamot kapott. Damon nem volt olyan hangulatban, hogy bárkit tutujgatni legyen kedve, úgyhogy egyszerűen csak visszaaltatta a lányt. Damaris hátraomlott az ülésében, az arcán lassan száradtak a könnyek.

Damon idegesen ült vissza az autóba. De már tudta, hogy mit akar tenni. Találni egy bárnt – akár egy gyanús, lehúzó helyet, akár egy makulátlant és drágát –, továbbá egy másik vámpírt. Mivel Fell's Church újabban ennyire kitűnik az erővonalatétképen, való-

színűleg nem lesz nehéz dolga a közeli erdőkben. A vámpírokat és a sötétség többi teremtményét úgy vonzzák az ilyen helyek, mint a méz a dongókat.

Utána pedig verekedni akart. Nem lesz egyenlő küzdelem – nem ismert magánál erősebb vámpírt, ráadásul teleszívta magát a város legszebb leányainak koktélijával. De nem érdekelte. Ki akarta élni a frusztrációját valamin: egy vérfarkas, vámpír vagy lidérc nemso-kára békéjére lel – gondolta, ajkán az utánozhatatlan mosollyal. Vagy talán kettő is, ha elég gyorsan talál még egyet. Utána pedig az ínycsiklandó Damaris lesz a desszert.

Végül is egész jó dolog az élet. És az élőhalottság, gondolta Damon veszedelmesen csillogó szemekkel a napszemüvege mögött, még jobb. Nem fog beülni egy sarokba és duzzogni, csak mert nem kaphatja meg Elenát azonnal. Hanem elmegy szórakozni és megerősödni – és valamikor a közeljövőben majd átmegy az öccse szárnalmas tejszárdájába, és megszerzi Elenát.

A visszapillantóba nézett egy másodpercre. A fények játéka vagy a levegő párája miatt úgy tűnt, mintha látná a szemét a napszem-üveg mögött – égővörösén.

A TÉVÉBEN IS BOMBASIKER!

Lisa Jane Smith

Vámpírnaplók 5.

A visszatérés: Leszáll az ég

Hogy megmentse a két vámpírfivért, akik szeretik őt, Elena Gilbert feláldozta az életét.

Miután a természetfeletti erők feltámasztották Elenát halottaiból, a jóképű, gondterhelt Stefan másra sem vágyik, mint hogy biztonságban tarthassa őt. De amikor elcsalják Fell's Churchből, a vonzó, nagy hatalmú Damon kihasználja a lehetőséget arra, hogy meghódítsa Elenát, nem is tudva, milyen veszedelem fenyegeti mindkettejüket.

Egy gonosz lény szállta meg a várost, és egyre erősebbé válik.

Képes a kedve szerint irányítani Damont, ugyanakkor Elena és a lány új képességei is vonzzák.

De nem csak Elena ereje kell neki: a lány halálára szomjazik.

Elena története folytatódik.

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

3 299 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

egyre borzongatóbb